

AZ ÚJ TESTAMENTOM KÖNYVEI

A Máté írása szerint való szent evangéliom

1.

1. Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv.

Luk. 3,23., Luk. 3,38.

2. Ábrahám nemzé Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdát és testvéreit;

1 Móz. 21,3., 1 Móz. 21,12., 1 Móz. 25,26., 1 Móz. 29,35., 1 Móz. 49,10.

3. Júda nemzé Fárest és Zárát Támártól; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot;

1 Móz. 38,29., 1 Móz. 38,30., Ruth. 4,18., Ruth. 4,22.

4. Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naássont; Naásson nemzé Sálmónt;

5. Sálmón nemzé Boázt Ráhábtól; Boáz nemzé Obedet Ruthtól; Obed nemzé Isait;

6. Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás feleségétől;

Ruth. 4,18., Ruth. 4,22., 2 Sám. 12,24.

7. Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát;

1 Krón. 3,10., 1 Krón. 3,16.

8. Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást;

9. Uzziás nemzé Jóathámot; Joathám nemzé Ákházt; Ákház nemzé Ezékiást;

2 Kir. 15,7., 2 Kir. 15,38., 2 Kir. 16,20.

10. Ezékiás nemzé Manassét; Manassé nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiást;

2 Kir. 20,21., 2 Kir. 21,18., 2 Kir. 21,23., 2 Kir. 21,26.

11. Jósiás nemzé Jekoniást és testvéreit a babilóni fogságra vitelkor.

1 Krón. 3,15., 1 Krón. 3,17.

12. A babilóni fogságravitel után pedig Jekoniás nemzé Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábelt;

1 Krón. 3,17., Ezsdr. 3,2.

13. Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákimot; Eliákim nemzé Azort;

14. Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot; Akim nemzé Eliudot;

15. Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé Matthánt; Matthán nemzé Jákóbot;

16. Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus, a ki Krisztusnak nevezetik.

Mát. 27,17., Mát. 27,22.

17. Az összes nemzetség tehát Ábrahámától Dávidig tizennégy nemzetség, és Dávidtól a babilóni fogságravitelig tizennégy nemzetség, és a babilóni fogságraviteltől Krisztusig tizennégy nemzetség.

18. A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselőnek találtatik a Szent Lélektől.

Luk. 1,35.

19. József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani.

20. Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent Lélektől van az.

Mát. 1,18.

21. Szűl pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.

Luk. 1,31., Csel. 4,12.

22. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól:

23. Ímé a szűz fogan méhében és szűl fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten.

Ésa. 7,14.

24. József pedig az álomból felszerkenvén, úgy tőn, a mint az Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé.

25. És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

Luk. 2,7.

2.

1. A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván:

Luk. 2,1., Luk. 2,7.

2. Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki.

4 Móz. 24,17.

3. Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem.

4. És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie?

5. Azok pedig mondának néki: A júdeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta:

6. És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, a ki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt.

Mik. 5,2., Mik. 5,4., Ján. 7,42.

7. Ekkor Heródes titkon hivatván a bölcseket, szorgalmasan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét.

8. És elküldvén őket Bethlehembe, mondta nékik: Elmenvén, szorgalmasan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek néki.

9. Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, a míg odaérvén, megáll a hely fölött, a hol a gyermek vala.

10. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.

11. És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát.

Ésa. 60,6., Zsolt. 72,10., Zsolt. 72,15.

12. És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba.

13. Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak anyyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket.

14. Ő pedig fölkelvén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Égyiptomba távozék.

15. És ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, a ki így szólt: Égyiptomból hívtam ki az én fiamat.

Hós. 11,1.

16. Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és kiküldvén, megölete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a böcsektől.

17. Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a midőn így szólt:

18. Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek.

Jer. 31,15., 1 Móz. 35,19.

19. Mikor pedig Heródes meghalt, ímé az Úrnak anyyala megjelenék álomban Józsefnek Égyiptomban.

20. Mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredj az Izráel földére; mert meghaltak, a kik a gyermeket halálra keresik vala.

2 Móz. 4,19.

21. Ő pedig felkelvén, magához vevé a gyermeket és annak anyját, és elméne Izráel földére.

22. Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik, Heródesnek, az ő atyjának helyén, nem mert vala oda menni, hanem minthogy álomban megintték, Galilea vidékeire tére.

23. És oda jutván, lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták mondottak, hogy názáretinek fog neveztetni.

Zak. 6,12., Ésa. 11,1., Mát. 26,71., Márk. 1,24., Luk. 4,34., Ján. 18,5., Ján. 18,7.

3.

1. Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, a ki prédikál vala Júdea pusztájában.

Luk. 1,13., Luk. 3,2.

2. És ezt mondja vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa.

Mát. 4,17.

3. Mert ez az, a kiről Ésaiás próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit.

Ésa. 40,3., Ján. 1,23.

4. Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőrvö vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz.

2 Kir. 1,8.

5. Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke.

6. És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről.

7. Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérgező kígyóknak fajtatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljétek?

Luk. 3,7.

8. Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsöket.

Luk. 3,8.

9. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.

Luk. 3,8., Ján. 8,39., Róm. 2,28., Róm. 2,29., Róm. 4,12.

10. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.

Luk. 3,9.

11. Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de a ki utánam jó, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.

Márk. 1,8., Ján. 1,26., Ján. 1,27., Ján. 1,33., Csel. 1,5.

12. A kinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Mát. 13,30.

13. Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa.

Márk. 1,9., Márk. 1,10., Luk. 3,21.

14. János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jósz én hozzám?

15. Jézus pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki.

16. És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkozána néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájóni mintegy galambot és ő reá szállani.

Márk. 1,10., Luk. 3,21., Luk. 3,22., Ján. 1,32.

17. És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

Mát. 17,5., Márk. 1,11., Luk. 3,22., Ésa. 42,1.

4.

1. Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.

Zsid. 4,15.

2. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék.

2 Móz. 34,28., 1 Kir. 19,8.

3. És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.

1 Móz. 3,17.

4. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik.

5. Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére.
5 Móz. 8,3.
6. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.
Mát. 27,53.
7. Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.
Zsolt. 91,11., Zsolt. 91,12.
8. Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét,
5 Móz. 6,16.
9. És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.
10. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.
5 Móz. 6,13.
11. Ekkor elhagyá őt az ördög. És imé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki.
Ján. 1,51., Zsid. 1,6., Zsid. 1,14.
12. Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába;
Mát. 14,3., Márk. 1,14.
13. És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain;
14. Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólván:
15. (Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája,
16. A nép, a mely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság táma.)
Ésa. 9,1., Ésa. 9,2.
17. Ettől fogva kezde Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjete meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa.
Mát. 3,2., Márk. 1,15.
18. Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrást az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának.
Márk. 1,16., Márk. 1,18.
19. És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok.
Mát. 13,47., Ezék. 47,10.
20. Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat, követték őt.
Mát. 19,27.
21. És onnan tovább menve, láta más két testvért, Jakobot a Zebedeus fiát, és Jánost amannak testvérét, a mint a hajóban atyjukkal Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket.
22. Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat, követték őt.
23. És bejárá Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógaiban, és hirdetve az Isten országának evangéliomát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.
Márk. 1,39., Luk. 4,15., Luk. 4,44., Csel. 10,38.
24. És elterjede az ő híre egész Siriában: és hozzávivék mindazokat, a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlódókat, ördögösöket, holdkórosokat és gutaütötteket; és meggyógyítja vala őket.
Márk. 6,55.
25. És nagy sokaság követé őt Galileából és Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.
Márk. 3,7., Márk. 3,8., Luk. 6,17., Luk. 6,19.

5.

1. Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő tanítványai.
2. És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván:
3. Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.
Luk. 6,20., Ésa. 57,15.
4. Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.

5. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.
Zsolt. 126,5., Ésa. 61,2., Jel. 7,17.
Zsolt. 37,11.
6. Boldogok, a kik éheznek és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégtettek.
Luk. 6,21.
7. Boldogok, az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.
Jak. 2,13.
8. Boldogok, a kiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják.
Zsolt. 51,12., 1 Ján. 3,2., 1 Ján. 3,3.
9. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.
Zsid. 12,14.
10. Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övük a mennyeknek országa.
1 Pét. 3,14.
11. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek és érettem.
1 Pét. 4,14.
12. Örüljétek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik elöttetek voltak.
Jak. 5,10., Zsid. 11,33., Zsid. 11,38.
13. Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.
Márk. 9,50., Luk. 14,34., Luk. 14,35.
14. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.
Ján. 8,12.
15. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak.
Márk. 4,21., Luk. 8,16., Luk. 11,33.
16. Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.
Eféz. 5,8., Eféz. 5,9., 1 Pét. 2,12.
17. Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétának eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsen.
Mát. 3,15., Róm. 3,31., Róm. 10,4.
18. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik.
Luk. 16,17., Luk. 21,33.
19. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb léssen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy léssen.
Jak. 2,10.
20. Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen sem mehettek be a mennyeknek országába.
21. Hallottátok, hogy megmondattott a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az ítéletre.
2 Móz. 20,13., 2 Móz. 21,12., 3 Móz. 24,17., 5 Móz. 17,8.
22. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főbírók: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüze.
1 Ján. 3,15.
23. Azért, ha a te ajándéodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened:
24. Hagyd ott az oltár előtt a te ajándéodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándéodat.
Márk. 11,25.
25. Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen téged.

Mát. 6,14., Mát. 6,15., Mát. 18,35., Luk. 12,58., Luk. 12,59.

26. Bizony mondom néked: ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig.

27. Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne paráználkodjál!

2 Móz. 20,14.

28. Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.

Jób. 31,1., 2 Pét. 2,14.

29. Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehegnára vessenek.

Mát. 18,8., Mát. 18,9., Márk. 9,43., Márk. 9,47., Kol. 3,5.

30. És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehegnára vessenek.

31. Megmondattok továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon néki elválásról való levelet.

Mát. 19,3., Mát. 19,9., 5 Móz. 24,1.

32. Én pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik.

Márk. 10,11., Márk. 10,12., Luk. 16,18., 1 Kor. 7,10., 1 Kor. 7,11.

33. Ismét hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet.

2 Móz. 20,7., 3 Móz. 19,12., 4 Móz. 30,3.

34. Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek; se az égre, mert az az Istennek királyi széke;

Mát. 23,16., Mát. 23,22., Ésa. 66,1., Csel. 7,49.

35. Se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa;

Zsolt. 48,3.

36. Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé;

37. Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.

2 Kor. 1,17., Jak. 5,12.

38. Hallottátok, hogy megmondattok: Szemet szemért és fogat fogért.

3 Móz. 24,19., 3 Móz. 24,20.

39. Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.

Ján. 18,22., Ján. 18,23., 3 Móz. 19,18.

40. És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is.

1 Kor. 6,7.

41. És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre.

42. A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.

43. Hallottátok, hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet.

3 Móz. 19,18.

44. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.

2 Móz. 23,4., 2 Móz. 23,5., Róm. 12,14., Róm. 12,20., Luk. 23,34., Csel. 7,59.

45. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Eféz. 5,1.

46. Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é?

47. És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképen cselekesznek-é?

48. Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

3 Móz. 19,2.

6.

1. Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál.

2. Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utczákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

3. Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed;

Mát. 25,37., Mát. 25,40., Róm. 12,8.

4. Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.

5. És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegeletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

6. Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.

2 Kor. 4,33.

7. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.

Ésa. 1,15.

8. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.

Mát. 6,32.

9. Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Luk. 11,2., Luk. 11,4.

10. Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

Mát. 7,21., Luk. 22,42.

11. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

12. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek;

Mát. 6,14., Mát. 6,15., Mát. 18,21., Mát. 18,35.

13. És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!

1 Krón. 29,11., 1 Krón. 29,13.

14. Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

15. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Márk. 11,25., Márk. 11,26.

16. Mikor pedig bőjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bőjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat.

Ésa. 58,5., Ésa. 58,9.

17. Te pedig mikor bőjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg;

18. Hogy ne az emberek lássák bőjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.

Mát. 6,6.

19. Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják;

20. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Mát. 19,21., Luk. 12,33., Kol. 3,1., Kol. 3,2.

21. Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

Luk. 12,34.

22. A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz.

Luk. 11,34., Luk. 11,36.

23. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?!

24. Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.

Luk. 16,9., Luk. 16,13.

25. Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-é az élet hogyanem az eledel, és a test hogyanem az öltözet?

Luk. 12,22., Luk. 12,31., Fil. 4,6., 1 Pét. 5,7., 1 Tim. 6,6., Zsid. 13,5.

26. Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál?

Mát. 10,29., Mát. 10,31.

27. Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszszal?

Luk. 12,25.

28. Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak és nem fonnak;

29. De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy.

1 Kir. 10,1.

30. Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek?

31. Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?

32. Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van.

33. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.

Róm. 14,17., 1 Kir. 3,13., 1 Kir. 3,14., Zsolt. 37,4., Zsolt. 37,25.

34. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

Mát. 6,11., 2 Móz. 16,19.

7.

1. Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.

Róm. 2,1., 1 Kor. 4,5.

2. Mert a milyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek.

Márk. 4,24.

3. Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?

4. Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?

5. Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

6. Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket.

Mát. 10,11.

7. Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek.

Márk. 11,24., Luk. 11,5., Luk. 11,13., Jer. 29,13., Jer. 29,14.

8. Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.

9. Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki?

Luk. 11,11., Luk. 11,13.

10. És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e néki?

11. Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?!

Jak. 1,17.

12. A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.

Mát. 22,39., Mát. 22,40., Róm. 13,8., Róm. 13,10.

13. Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak.

Luk. 13,24.

14. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.

Mát. 19,24., Csel. 14,22.

15. Őrizkedjetez pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jőnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.

Mát. 24,4., Mát. 24,5., Mát. 24,24., Csel. 20,29.

16. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtórjáról fügét?

Gal. 5,19., Gal. 5,22., Jak. 3,12.

17. Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem.

Mát. 12,33.

18. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.

19. Minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik.

Mát. 3,10., Ján. 15,2., Ján. 15,6.

20. Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.

21. Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Róm. 2,13., Jak. 1,22., Jak. 1,25., Jak. 2,14.

22. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben úztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?

Luk. 13,25., Luk. 13,27., 1 Kor. 13,1., 1 Kor. 13,2.

23. És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.

Mát. 25,41., 2 Tim. 2,19.

24. Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát:

Luk. 6,47., Luk. 6,49.

25. És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütököztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett.

26. És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fővényre építette házát:

27. És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütököztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.

Ezék. 13,10., Ezék. 13,11.

28. És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélikodik vala a sokaság az ő tanításán:

Márk. 1,22., Luk. 4,32.

29. Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

Ján. 7,46.

8.

1. Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt.

2. És ímé eljövén egy belpoklos, leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatz engem.

3. És kinyújtván kezét, megilleté őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága.

4. És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyságul nékik.

Mát. 9,30., Márk. 7,36., Luk. 17,14., 3 Móz. 14,2., 3 Móz. 14,32.

5. Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvén őt,

Luk. 7,1., Luk. 7,10.

6. És ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved.

7. És monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt.

8. És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomban jőjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám.

9. Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másíknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi.

10. Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet.

Mát. 15,28.

11. De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábráhámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában:

Ésa. 49,12., Luk. 13,28., Luk. 13,29.

12. Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása.

Mát. 22,13., Mát. 24,51., Mát. 25,30.

13. És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgálója abban az órában.

Mát. 9,29., Mát. 15,28.

14. És bemenvén Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas.

1 Kor. 9,5.

15. És illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz; és fökele, és szolgálá nékik.

16. Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördögöst, és egy szóval kiűzé a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget;

17. Hogy beteljesedjék, a mit Ésaías próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket.

Ésa. 53,4.

18. Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, parancsolá, hogy menjenek a túlsó partra.

Márk. 4,35., Luk. 8,22.

19. És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy.

Luk. 9,57.

20. És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.

2 Kor. 8,9.

21. Egy másik pedig az ő tanítványai közül monda néki: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.

Luk. 9,59., Luk. 9,60.

22. Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat.

23. És mikor a hajóra szállt vala, követék őt az ő tanítványai.

24. És ímé nagy háborgás lőn a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ő pedig aluszik vala.

Márk. 4,37., Márk. 4,41., Luk. 8,23., Luk. 8,25.

25. És az ő tanítványai hozzámenvén, felkölték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk.

26. És monda nékik: Mit féltek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá a szeleket és a tengert, és lőn nagy csendesség.

Mát. 14,31., Mát. 16,8.

27. Az emberek pedig elcsodálkozáának, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki.

28. És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadarénusok tartományába, két ördögös ment eléje, a sírboltokból kijöven, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmenni azon az úton.

Márk. 5,1., Márk. 5,17., Luk. 8,26., Luk. 8,37.

29. És ímé kiáltának mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?

Luk. 4,41., 2 Pét. 2,4.

30. Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala.

31. Az ördögök pedig kérik vala őt mondván: Ha kiűesz minket, engedd meg nekünk, hogy ama disznónyájba mehessünk!

32. És monda nékik: Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és ímé az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda vesze a vízben.

33. A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adának mindent, azokat is, a mik az ördögösökkel történtek vala.

34. És ímé az egész város kiméne Jézus elébe; és mihelyt meglátták, kérik őt, hogy távozzék az ő határukából.

1. És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába.

Mát. 4,13.

2. És ímé hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látva Jézus azoknak hitét, monda a gutaütötteknek: Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid.

3. És ímé némelyek az írástudók közül mondának magukban: Ez káromlást szól.

Márk. 2,7.

4. És Jézus, látva az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben?

Mát. 12,25., Ján. 2,25.

5. Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj?

6. Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütötteknek): Kelj föl, vedd a te ágycat, és eredj haza.

7. És az felkelvén, haza méne.

8. A sokaság pedig ezt látván, elálmélkodék, és dicsóíté az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek.

9. És mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen a kinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé őt.

10. És lőn, a mikor ő letelepedék a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz.

11. És látva ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?

Márk. 2,16., Luk. 15,2.

12. Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.

13. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.

Hós. 6,6., 1 Sám. 15,22., Mát. 18,11.

14. Akkor a János tanítványai jövének hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat bőjtölünk, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek?

Luk. 18,12.

15. És monda nékik Jézus: Vajjon szomorkodhatik-é a násznép a míg velök van a vőlegény? de eljőnek a napok, a mikor elvételik tőlök a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak.

Ján. 3,29.

16. Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz.

Márk. 2,21., Luk. 5,36.

17. Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad.

Márk. 2,22., Luk. 5,37.

18. Mikor ezeket mondá nékik, ímé egy főember eljövén leborula előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik.

Márk. 5,22., Márk. 5,43., Luk. 8,41., Luk. 8,56.

19. És felkelvén Jézus követé őt tanítványaival együtt.

20. És ímé, egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala, hozzájárulván hátulról, illeté az ő ruhájának szegélyét.

21. Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok.

Mát. 14,36.

22. Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízzál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.

Márk. 5,34., Márk. 10,52., Luk. 7,50., Luk. 8,48., Luk. 17,19., Luk. 18,42.

23. És Jézus a főember házához érven, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot,

24. Monda nékik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt.

Ján. 11,11., Ján. 14,25.

25. Mikor pedig a sokaság eltávolították, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt.

26. És elterjede ez a hír abban az egész tartományban.

27. És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!

28. Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram.

29. Akkor illeté az ő szemeket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.

Mát. 8,13.

30. És megnyilatkoznak azoknak szemei; és rájuk parancsola Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja!

Mát. 8,4.

31. Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő hírért abban az egész tartományban.

32. Mikor pedig azok elmentek vala, ímé egy ördögös néma embert hozának néki.

Mát. 12,22., Mát. 12,24., Luk. 11,14., Luk. 11,15.

33. És az ördögöt kiűzván, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izráelben!

34. A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

Mát. 12,24.

35. És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között.

Mát. 4,23., Márk. 6,6., Luk. 13,22.

36. Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.

Mát. 14,14., Márk. 6,34., Ezék. 34,5.

37. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés.

Luk. 10,2.

38. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

10.

1. És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget.

Márk. 6,7., Márk. 6,13., Luk. 9,1., Luk. 9,15.

2. A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére;

3. Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak;

4. Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, a ki el is árulta őt.

5. Ezt a tizenkettőt küldé ki Jézus, és megparancsolá nékik, mondván: Pogányok útjára ne menjete, és Samaritánusok városába ne menjete be;

6. Hanem menjete inkább Izráel házának eltévelyedett juhaihoz.

Mát. 15,24., Csel. 13,46.

7. Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa.

Mát. 4,17., Luk. 10,9.

8. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszátok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.

Csel. 20,33.

9. Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erszényetekbe,

10. Se útításkát, se két ruhát, se sarut, se pálczát; mert méltó a munkás az ő táplálékára.

Luk. 10,4., 1 Tim. 5,18., 4 Móz. 18,31.

11. A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, a míg tovább mehettek.

Márk. 6,10., Luk. 10,7.

12. Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt.

Luk. 10,5., Luk. 10,6.

13. És ha méltó a ház, szálljon a ti békességetek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességetek rátok térjen vissza.

14. És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le.

Luk. 10,10., Luk. 10,12., Csel. 13,51., Csel. 18,6.

15. Bizony mondom néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak.

Mát. 11,24., Luk. 20,47.

16. Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok.

Luk. 10,3., Róm. 16,19., Eféz. 5,15.

17. De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket;

Mát. 24,9.

18. És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosságul ő magoknak és a pogányoknak.

Mát. 24,14., Csel. 25,23., Csel. 27,24.

19. De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok.

Márk. 13,11., Luk. 12,11., Luk. 12,12.

20. Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, a ki szól ti bennetek.

1 Kor. 2,4.

21. Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket.

22. És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik.

Mát. 24,9., Mát. 24,13.

23. Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom néktek: be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend.

Mát. 16,28.

24. Nem főlebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál.

Luk. 6,40., Ján. 13,16., Ján. 15,20.

25. Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő házanépét?!

Mát. 12,24.

26. Azért ne féljetek tőlök. Mert nincs oly rejtett dolog, a mi napfényre ne jőne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék.

Márk. 4,22., Luk. 8,17., Luk. 12,2.

27. A mit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek.

28. És ne féljetek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljeteink inkább, a ki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.

Luk. 12,4., Luk. 12,5., Jak. 4,12.

29. Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül!

Luk. 12,6., Luk. 12,7.

30. Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak.

31. Ne féljeteink azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.

32. Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt;

33. A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.

Márk. 8,38., Luk. 9,26., Luk. 12,9.

34. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.

35. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt;

36. És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.

Mik. 7,6., Luk. 12,51., Luk. 12,53.

37. A ki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám.

5 Móz. 33,9., Luk. 14,26., Luk. 14,27.

38. És a ki föl nem veszi az ő kereszjtét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.

Mát. 16,24., Mát. 16,25., Márk. 8,34., Luk. 9,23., Luk. 14,27.

39. A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.

Mát. 16,25., Márk. 8,35., Luk. 9,24., Luk. 17,33., Ján. 12,25.

40. A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.

Mát. 18,5., Luk. 9,48., Ján. 13,20.

41. A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és aki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi;

42. És a ki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.

Mát. 25,40., Márk. 9,41.

11.

1. És lőn, mikor elvégezte Jézus a tizenkét tanítványnak adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban.

2. János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül,

Mát. 14,3., Luk. 7,18., Luk. 7,25.

3. Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk?

Malak. 3,1.

4. És felelvén Jézus, monda nékik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok:

5. A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdettetik;

Ésa. 35,5., Ésa. 35,6., Ésa. 61,1.

6. És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik.

Mát. 13,57., Mát. 26,31.

7. Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezdé Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat?

Mát. 3,1., Mát. 3,5.

8. Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak.

9. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom néktek, prófétánál is nagyobb!

Luk. 1,76.

10. Mert ő az, a kiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti előtted a te útadat.

Malak. 3,1.

11. Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál.

Mát. 13,17.

12. A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.

Luk. 16,16., Luk. 13,24.

13. Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala.

14. És, ha be akarjátok venni, Illés ő, a ki eljövendő vala.

Malak. 4,5., Mát. 17,10., Mát. 17,13.

15. A kinek van füle a hallásra, hallja.

16. De kihez hasonlítsam ezt a nemzetséget? Hasonlatos a gyermekekhez, a kik a piacon ülnek, és kiáltoznak az ő társaiknak,

17. És ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok.

18. Mert eljött János, a ki sem eszik, sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne.

Mát. 3,4.

19. Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják: Ímé a nagy étü és rezeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És igazoltaték a bölcsesség az ő fiaitól.

Mát. 9,14., Mát. 9,15.

20. Ekkor elkezdé szemökre háyni ama városoknak, a melyekben legtöbb csodái lőnek, hogy nem tértek vala meg:

21. Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gászruhában és hamuban.

Luk. 10,12., Luk. 10,15., Jón. 3,6.

22. De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek.

23. Te is Kapernaum, a ki az édig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna.

Mát. 4,13., Mát. 8,5., Mát. 9,1.

24. De mondom néktek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néked.

Mát. 10,15.

25. Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.

Luk. 10,21., 1 Kor. 1,26., 1 Kor. 1,29.

26. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttd.

27. Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.

Mát. 28,18., Luk. 10,22., Ján. 3,35., Ján. 17,2., Fil. 2,9.

28. Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztlak titeket.

Mát. 12,20., Jer. 31,25.

29. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

30. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.

Ján. 5,3.

12.

1. Abban az időben a vetéseken át haladt Jézus szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek, és kezdtek a kalászatokat tépni és enni.

5 Móz. 23,26.

2. Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni.

2 Móz. 20,10.

3. Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának?

1 Sám. 21,7.

4. Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak?

1 Sám. 21,5., 1 Sám. 21,7., 3 Móz. 24,5., 3 Móz. 24,9.

5. Vagy nem olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek?

4 Móz. 28,9.

6. Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt.

7. Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.

Hós. 6,6., Mát. 9,13.

8. Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia.

9. És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba.

10. És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdeék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt.

Luk. 14,3.

11. Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?

Luk. 13,15., Luk. 14,5.

12. Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.

Luk. 14,5.

13. Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lőn, mint a másik.

14. A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt.

Ján. 5,16.

15. Jézus pedig észrevévén ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat;

Márk. 3,7., Márk. 3,12.

16. És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék;

Mát. 8,4.

17. Hogy beteljesedjék Ésaías próféta mondása, a ki így szólt:

Ésa. 42,1., Ésa. 42,4.

18. Ímé az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmemem, a kiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak.

Mát. 3,17.

19. Nem verseng, és nem kiált; az utczákon senki nem hallja szavát.

20. A megrepedezett nádat nem töri el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet.

21. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.

22. Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala.

Mát. 9,34., Márk. 3,22., Márk. 3,30., Luk. 11,14., Luk. 11,26., Luk. 11,29., Luk. 11,32.

23. És elálmélkodék az egész sokaság, és monda: Vajjon nem ez-é Dávidnak ama Fia?

24. A farizeusok pedig ezt hallván, mondanak: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.

Mát. 9,34.

25. Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: Minden ország a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.

26. Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa?

27. És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíraitok.

28. Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

1 Ján. 3,8.

29. Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házát?

Ésa. 49,24.

30. A ki velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol.

Márk. 9,40., Luk. 9,50.

31. Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek.

Zsid. 6,4., Zsid. 6,6., Zsid. 10,26., 1 Ján. 5,16.

32. Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik.

Márk. 3,29., Luk. 12,10., 1 Tim. 1,13.

33. Vagy legyetek jó fák, és teremjete jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjete romlott gyümölcsöt; mert gyümölcséről ismerik meg a fát.

Mát. 7,17.

34. Mérgező kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj.

35. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.

36. De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.

37. Mert a te beszédidből ismertétel igaznak, és a te beszédidből ismertétel hamisnak.

38. Ekkor felelének néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnánk látni te tőled.

Mát. 16,1.

39. Ő pedig felelvén, monda nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele.

Márk. 8,12., Luk. 11,29.

40. Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.

Jón. 2,12.

41. Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhozzatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál.

Luk. 11,32., Jón. 3,5.

42. Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhozzatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon böcseségét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál.

Luk. 11,31., 1 Kir. 10,1., 1 Kir. 10,10.

43. Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál:

Luk. 11,24., Luk. 11,26.

44. Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt.

45. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is.

2 Pét. 2,20.

46. Mikor pedig még szóla a sokaságnak, ímé az ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni.

Mát. 13,55.

47. És monda néki valaki: Ímé a te anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled.

48. Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim?

Luk. 2,49.

49. És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim!

50. Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

Róm. 8,29.

13.

1. Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett.

2. És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala.

3. És sokat beszéle nékik példázatokban, mondván: Ímé kiméne a magvető vetni,

Márk. 4,1., Márk. 4,20., Luk. 8,4., Luk. 8,15.

4. És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt.

5. Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben.

6. De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott.

7. Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt.

8. Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.

9. A kinek van füle a hallásra, hallja.

10. A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban?

11. Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg.

12. Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van.

Mát. 25,29., Márk. 4,25., Luk. 8,18., Luk. 19,26.

13. Azért szólok velök példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek.

14. És beteljesedék rajtok Ésaías jövendölése, a mely ezt mondaj: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjetelek:

Ésa. 6,9., Ésa. 6,10.

15. Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkal, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

16. A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak.

Luk. 10,23., Luk. 10,24.

17. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallotok, és nem hallották.

18. Ti halljátok meg azért a magvető példázatát.

19. Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre esett.

20. A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és mindjárt örömmel fogadja;

21. De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik.

22. A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem.

Mát. 6,19., Mát. 6,34., 1 Tim. 6,9.

23. A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a ki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.

24. Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett;

Mát. 13,36., Mát. 13,43.

25. De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne.

26. Mikor pedig felnevedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is.

27. A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly?

28. Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak pedig mondának néki: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat?

29. Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok.

30. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe.

Mát. 3,12.

31. Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet vévén az ember, elvete az ő mezejében;

Márk. 4,31., Luk. 13,19.

32. A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb a veteményeknél, és fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészket raknak ágain.

33. Más példázatot is mondott nékik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, a melyet vévén az asszony, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele.

Luk. 13,20., Luk. 13,21.

34. Mind ezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nékik,

Márk. 4,33., Márk. 4,34.

35. Hogy beteljék a mit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, amik e világ alapítása óta rejtve valának.

Zsolt. 78,2.

36. Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd meg nekünk a szántó föld konkolyáról való példázatot.

Mát. 13,24., Mát. 13,30.

37. Ő pedig felelvén monda nékik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia;

38. A szántó föld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai.

39. Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok.

40. A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén.

41. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek,

Mát. 25,31., Mát. 25,46.

42. És bevetik őket a tüzes kemenczébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás.

Mát. 8,12.

43. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A kinek van füle a hallásra, hallja.

Dán. 12,3.

44. Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömében elmegy és eladván mindenét a miye van, megveszi azt a szántóföldet.

Mát. 19,29., Luk. 14,33., Fil. 3,7.

45. Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, a ki igazgyöngyöket keres;

46. A ki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a miye volt, megvevé azt.

Péld. 8,10., Péld. 8,11.

47. Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott;

Mát. 22,9., Mát. 22,10.

48. Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták.

49. Így lesz a világ végén is: Eljőnek majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül.

Mát. 25,32.

50. És a tüzes kemenczébe vetik őket; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.

51. Monda nékik Jézus: Megértették-é mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram.

52. Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, a ki őt és újat hoz elő az ő éléstárából.

53. És lőn, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat, elméne onnan.

54. És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagógájukban, annyira, hogy álmélnak és ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcsesség és az erők?

55. Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsnak, Simonnak és Júdásnak?

56. És az ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek?

Ján. 7,15., Ján. 7,52.

57. És megbotránkoznak vala ő benne. Jézus pedig monda nékik: Nincsen próféta tisztesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában.

Ján. 4,44.

58. Nem is tőn ott sok csodát, az ő hitetlenségök miatt.

14.

1. Abban az időben hírének hallá Heródes negyedes fejedelem Jézusnak,

2. És monda szolgálóinak: Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne az erők.

Márk. 6,14., Márk. 6,17., Márk. 6,30., Luk. 9,7., Luk. 9,9.

3. Mert Heródes elfogatta vala Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ő testvéreinek, Fülöpnek feleségéért.

Mát. 11,2.

4. Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad néked ővele élned.

3 Móz. 18,16.

5. De mikor meg akarta öletni, félt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala őt.

Mát. 21,26.

6. Hanem mikor a Heródes születése napját ünnepelték, tánczola a Heródiás leánya ő előttük, és megtetszék Heródesnek;

7. Azért esküvéssel fogadá, hogy a mit kér, megadja néki.
8. A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nekem egy tálban a Keresztelő János fejét.
9. És megszomorodék a király, de esküjéért és a vendégek miatt parancsolá, hogy adják oda.
10. És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlőczben.
11. És előhozák az ő fejét egy tálban, és adák a leánynak; az pedig vivé az ő anyjának.
12. És előjövén az ő tanítványai, elvívék a testet, és eltemeté azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak.
13. És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy pusztá helyre egyedül. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követé őt a városokból.
14. És kimenvén Jézus, látá nagy sokaságot, és megszaná őket, és azoknak betegeit meggyógyítá.

Mát. 9,36.

15. Mikor pedig estveledék, hozzá menének az ő tanítványai, mondván: Pusztá hely ez, és az idő már elmúlt; bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget.
16. Jézus pedig monda nékik: Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniök.
17. Azok pedig mondának néki: Nincsen itt, csupán öt kenyერünk és két halunk.
18. Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzám.
19. És mikor megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vevé az öt kenyeret és két halat, és szemeit az égre emelvén, hálaát adá; és megszegevén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak.
20. És mindnyájan evének, és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral.

2 Kir. 4,44.

21. A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.
22. És mindjárt kényszeríté Jézus az ő tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot.
23. És a mint elbocsátá a sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestveledék, egyedül vala ott.

Luk. 6,12., Luk. 9,18.

24. A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt vala.
25. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván.
26. És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának.

Luk. 24,37.

27. De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízattok; én vagyok, ne féljete!
28. Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.
29. Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen.
30. De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem!
31. Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél?

Mát. 8,26.

32. És a mikor beléptek a hajóba, elállt a szél.
33. A hajóban levők pedig hozzámenvén: leborulának előtte, mondván: Bizony, Isten Fia vagy!
34. És általkelvén, eljutának Genezáret földére.
35. És mikor megismerték őt annak a helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozának;
36. És kérik vala őt, hogy csak az ő ruhájának peremét illethessék. És a kik illeték vala, mindnyájan meggyógyulának.

Mát. 9,21., Luk. 6,19.

15.

1. Akkor írástudók és farizeusok jőnek vala Jézushoz, Jeruzsálemből, mondván:
2. Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak.
3. Ő pedig felelvén monda nékik: Ti meg miért hájátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által?

5 Móz. 4,2., Luk. 11,38.

4. Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon.

2 Móz. 20,12., 2 Móz. 21,17.

5. Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyjának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetek, az olyan akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját.

6. És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által.

7. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaías, mondván:

Ésa. 29,13.

8. Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.

9. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai.

10. És előszólván a sokaságot, monda nékik: Halljátok és értsétek meg:

11. Nem az fertőzteti meg az embert, a mi a szájon bemegegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzteti meg az embert.

1 Tim. 4,4., Mát. 12,34.

12. Akkor hozzájárulván az ő tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak?

13. Ő pedig felelvén monda: Minden plánta, a melyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik.

14. Hagyjátok őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek.

Mát. 23,24., Luk. 6,39., Róm. 2,19.

15. Péter pedig felelvén, monda néki: Magyarázd meg nekünk ezt a példázatot.

16. Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é még?

17. Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegegy, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe vettetik?

18. A mik pedig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert.

19. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyítások, káromlások.

1 Móz. 8,21.

20. Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzteti meg az embert.

21. És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére.

22. És ímé egy kananeus asszony jöven ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik.

23. Ő pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai hozzá menvén, kérik vala őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált.

24. Ő pedig felelvén, monda: Nem küldettem, csak az Izráel házának elveszett juhaihoz.

Mát. 10,6.

25. Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem!

26. Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.

27. Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, a mik az ő uroknak asztaláról aláhullanak.

28. Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.

Mát. 8,10., Mát. 8,13.

29. És onnét távozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle.

Márk. 7,31.

30. És nagy sokaság megy vala hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok egyebeket, és odahelyezék őket a Jézus lábai elé; és meggyógyítá őket,

31. Úgy hogy a sokaság álmélkodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és dicsőíték Izráel Istenét.

Márk. 7,37.

32. Jézus pedig előszólván az ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek az úton.

Mát. 14,14., Márk. 8,1., Márk. 8,10.

33. És mondának néki az ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyerünk, hogy megelégtünk ily nagy sokaságot?

34. És monda nékik Jézus: Hány kenyereket van? Ők pedig mondának: Hét, és néhány halunk.
35. És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön.
36. És vevén a hét kenyeret és a halakat, és hálákat adván, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak.
37. És mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral.
38. A kik pedig ettek vala, négyezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.
39. És elbocsátván a sokaságot, beszálla a hajóba, és elméne Magdala határaiba.

16.

1. És hozzá menvén a farizeusok és sadduceusok, kísértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei jelt.
Mát. 12,38.
2. Ő pedig felelvén, monda nékik: Mikor estveledik, azt mondjátok: Szép idő lesz; mert veres az ég.
Luk. 12,54., Luk. 12,56.
3. Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?
Mát. 11,4.
4. E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik néki jel, hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elméne.
Mát. 12,39., Mát. 12,40.
5. És az ő tanítványai a tulsó partra menvén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.
6. Jézus pedig monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjete a farizeusok és sadduceusok kovászatól.
Márk. 8,15., Luk. 12,1.
7. Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Nem hoztunk kenyeret magunkkal.
8. Jézus pedig megértvén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok magatok között óh kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztatok magatokkal?!
Mát. 6,30.
9. Mégsem értitek-é, nem is emlékeztek-é az ötezernek öt kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg?
Mát. 14,17., Mát. 14,21.
10. Sem a négyezernek hét kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg?
Mát. 15,34., Mát. 15,38.
11. Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondtam néktek, hogy őrizkedjete a farizeusok és sadduceusok kovászatól?
12. Ekkor értették meg, hogy nem arról szólott, hogy a kenyér kovászatól, hanem hogy a farizeusok és sadduceusok tudományától őrizkedjenek.
13. Mikor pedig Jézus Czézárea Filippi környékére méne, megkérdé tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?
Márk. 8,27., Márk. 8,30., Luk. 9,18., Luk. 9,21.
14. Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.
Mát. 14,2., Mát. 17,10.
15. Mondá nékik: Ti pedig kinek mondotok engem?
16. Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.
Ján. 6,6., Ján. 6,9.
17. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.
Gal. 1,15., Gal. 1,16.
18. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.
Ján. 1,42., Eféz. 2,20.
19. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen.
Mát. 18,18.
20. Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus.

Mát. 17,9., Márk. 8,30., Luk. 9,21.

21. Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni.

Mát. 17,22., Mát. 20,18., Márk. 8,31., Márk. 9,31., Márk. 10,33., Luk. 9,22., Luk. 17,25., Luk. 24,7., Mát. 12,40., Ján. 2,19.

22. És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.

23. Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.

24. Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.

Márk. 8,34., Luk. 9,23., Mát. 10,38., Mát. 10,39.

25. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.

Mát. 10,39., Márk. 8,35., Luk. 9,24., Luk. 17,33., Ján. 12,25.

26. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?

Márk. 8,36., Luk. 9,25.

27. Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.

Róm. 2,6.

28. Bizony mondom néktek: Azok között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem kóstolják meg a halált a míg meg nem látják az embernek Fiát eljőni az ő országában.

Márk. 9,1., Mát. 10,23.

17.

1. És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre.

Márk. 9,2., Márk. 9,13., Luk. 9,28., Luk. 9,36.

2. És elváltozék előttök, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség.

2 Pét. 1,16., 2 Pét. 1,18.

3. És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele.

4. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarsz, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

5. Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lón a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok.

Mát. 3,17.

6. És a tanítványok a mint ezt hallák, arcra esének és igen megrémülének.

7. Jézus pedig hozzájuk menvén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljetek!

8. Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül.

9. És mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból.

Mát. 16,20.

10. És megkérdezék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljőnie?

Mát. 11,14., Malak. 4,5.

11. Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít;

12. De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük.

Mát. 14,9., Mát. 14,10.

13. Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik.

Luk. 1,17.

14. És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá, térdre esvén ő előtte,

Márk. 9,14., Márk. 9,29., Luk. 9,37., Luk. 9,42.

15. És mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe.

16. És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani.
17. Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! vajjon meddig leszek veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nékem.

5 Móz. 32,5.

18. És megdorgálá őt Jézus, és kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva.

19. Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiüzni?

Mát. 10,1.

20. Jézus pedig monda nékik: A ti hitelenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.

Mát. 21,21., Márk. 11,23., Luk. 17,6.

21. Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bőjtölés által.

22. Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nékik Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik;

Mát. 16,21., Mát. 20,18., Márk. 8,31., Márk. 9,31., Márk. 10,33.

23. És megölik őt, de harmadnapon föltámad. És felettébb megszomorodának.

24. Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a két drakma-szedők Péterhez menének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a két drakmát?

2 Móz. 30,13.

25. Monda: Igen. És mikor beméne a házba, megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől?

26. Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok.

27. De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azt kivévén, add oda nékik én érettem és te éretted.

18.

1. Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajjon ki nagyobb a mennyeknek országában?

Márk. 9,33., Márk. 9,34., Luk. 9,46., Luk. 22,24.

2. És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt,

3. És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába.

Mát. 19,14., Márk. 10,15., Luk. 18,17.

4. A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.

5. És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.

Mát. 10,40., Mát. 25,40., Luk. 9,48., Márk. 9,37., Ján. 13,20.

6. A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék.

Luk. 17,1., Luk. 17,2.

7. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik.

Luk. 17,1.

8. Ha pedig a te kezéd vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre.

Mát. 5,29., Mát. 5,30.

9. És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tűzére.

10. Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját.

Zsid. 1,14.

11. Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala.

Luk. 19,10.

12. Mít gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet nem hagyja-é ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyedett?

Luk. 15,4.

13. És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczen, a mely el nem tévelyedett.

14. Ekképen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül.

15. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát;

3 Móz. 19,17., Luk. 17,3., Gal. 6,1.

16. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítsék minden szót.

5 Móz. 19,15.

17. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

1 Kor. 5,13.

18. Bizony mondom néktek: A mit megkötök a földön, a mennyben is kötve lészen; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen.

Mát. 16,19., Ján. 20,23.

19. Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.

Márk. 11,24.

20. Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Mát. 28,20.

21. Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiaának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is?

22. Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is.

Luk. 17,4.

23. Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgálóival.

24. Mikor pedig számot kezdte vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer tálentommal vala adós.

25. Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a mije vala, és fizessenek.

26. Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

27. Az úr pedig megszárván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki.

28. Kimenvén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol.

29. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

30. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik.

31. Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala.

32. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem:

33. Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad?

34. És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik.

Mát. 5,26.

35. Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szivetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.

Mát. 6,14., Mát. 6,15.

19.

1. És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba a Jordánon túl;

2. És követé őt nagy sokaság, és meggyógyítá ott őket.

3. És hozzá menének a farizeusok, kísértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani?

Mát. 5,31., Mát. 5,32.

4. Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonyyá teremté őket,

1 Móz. 1,27.

5. És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.

1 Móz. 2,24.

6. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza.

1 Kor. 7,10., 1 Kor. 7,11.

7. Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy a válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt?

5 Móz. 24,1.

8. Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.

9. Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.

Luk. 16,18.

10. Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonyyal, nem jó megházasodni.

11. Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott.

1 Kor. 7,7., 1 Kor. 7,17.

12. Mert vannak heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. A ki beveheti, vegye be.

13. Ekkor kis gyermekeket hozának hozzá hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala azokat.

Márk. 10,13., Márk. 10,16., Luk. 18,15., Luk. 18,17.

14. Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jőjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.

Mát. 18,2., Mát. 18,3.

15. És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét.

16. És imé hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?

Márk. 10,17., Márk. 10,31., Luk. 18,18., Luk. 18,30.

17. Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.

Luk. 10,26., Luk. 10,28.

18. Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamis tanubizonyyságot ne tégy;

2 Móz. 20,12., 2 Móz. 20,16.

19. Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

3 Móz. 19,18.

20. Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem?

21. Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyondodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.

Mát. 6,20., Luk. 12,33.

22. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszorodva; mert sok jószága vala.

23. Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába.

24. Ismét mondom pedig néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.

25. A tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélkodnak vala, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát?

26. Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.

27. Akkor felelvén Péter, monda néki: Imé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?

28. Jézus pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélték az Izráel tizenkét nemzetségét.

Luk. 22,30.

29. És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.

Zsid. 10,3., Zsid. 10,4.

30. Sok első pedig lesznek utolsó, és sok utolsó első.

Mát. 20,16., Márk. 10,31., Luk. 13,30.

20.

1. Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe.

Mát. 21,33.

2. Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőlőjébe.

3. És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a piacon álltak vala.

4. És monda nékik: Menjete el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom néktek.

5. Azok pedig elmenének. Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék.

6. Tizenegy óra tájban is kimenvén, talála másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és monda nékik: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván?

7. Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: Menjete el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok.

8. Mikor pedig beestvedék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő a munkásokat, és add ki nékik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőig.

9. És jövé a tizenegyórások, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek.

10. Jövé azután az első, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként.

11. A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen,

12. Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvedtük.

13. Ő pedig felelvén, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződöttél-e meg velem?

14. Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsóknak is annyit akarok adni, mint néked.

15. Avagy nem szabad-e nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

Róm. 9,16., Róm. 9,21.

16. Ekképen lesznek az utolsók első és az első utolsó; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.

Mát. 19,30., Márk. 10,31., Luk. 13,30., Mat. 22,14.

17. És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálembe, útközben csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nékik:

18. Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra kárhoztatják őt,

Mát. 16,21., Mat. 17,22., Mat. 17,23., Márk. 8,31., Márk. 9,31., Márk. 10,33., Luk. 9,22., Luk. 17,25., Luk. 24,7.

19. És a pogányok kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszítsék; de harmadnap feltámad.

20. Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván és kérvén ő tőle valamit.

Mát. 10,2.

21. Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Mondta néki: Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől.

Mát. 19,28.

22. Jézus pedig felelvén, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e a pohárt, a melyet én megiszom? és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? Mondának néki: Meg.

Mát. 26,39., Ján. 18,11., Márk. 10,38., Luk. 12,50.

23. És monda nékik: Az én poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elkészítette.

24. És hallva ezt a tíz, megboszankodék a két testvérré.

25. Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk.

Márk. 10,42., Márk. 10,44., Luk. 22,25., Luk. 22,27.

26. De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok;

Mát. 23,11.

27. És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.

Márk. 9,35.

28. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.

Luk. 22,27., Fil. 2,7., 1 Tim. 2,6.

29. És mikor Jerikóból távoznak, nagy sokaság követé őt.

Márk. 10,46., Márk. 10,52., Luk. 18,35., Luk. 18,43.

30. És ímé, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván, hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk!

31. A sokaság pedig dorgálja vala őket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltnak vala, mondván: Uram Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk!

32. És megállván Jézus, megszólítá őket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

33. Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljanak a mi szemeink.

34. Jézus pedig megszánván őket, illeté az ő szemeiket; és szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt.

21.

1. És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elkülde Jézus két tanítványt,

2. És monda nékik: Menjetek ebbe a faluba, a mely előttetek van, és legott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem.

Márk. 11,1., Márk. 11,10., Luk. 19,29., Luk. 19,38., Ján. 12,12., Ján. 12,19.

3. És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket.

Mát. 26,18.

4. Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így szólott:

5. Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és számaron ülve, és teherhordozó számarak vemhén.

Ésa. 62,11., Zak. 9,9.

6. A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta vala nékik,

7. Elhozák a szamarat és annak vemhét, és felső ruháikat rájuk teríték, és ráüle azokra.

8. A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra.

2 Kir. 9,13.

9. Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, a ki jó az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban!

Zsolt. 118,25., Zsolt. 118,26.

10. És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez?

11. A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

12. És beméne Jézus az Isten templomába, és kiűzé mindazokat, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatá.

Márk. 11,11., Luk. 19,45., Ján. 2,14., Ján. 2,16.

13. És monda nékik: Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.

14. És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá őket.

15. A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondták vala: Hozsánna a Dávid fiának; haragra gerjedének,

16. És mondanak néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nékik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget?

Zsolt. 8,3.

17. És ott hagyván őket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel.

18. Reggel pedig, a városba visszajövet, megéhezék.

19. És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem találta azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa azonnal elszáradta.

Luk. 13,6.

20. És látván ezt a tanítványok, elcsodálkoznak, mondván: Hogyan száradt el a fügefa oly hirtelen?

21. Jézus pedig felevén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen;

Mát. 17,20.

22. És a mit könyörgésteekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.

23. És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat?

Márk. 11,27., Márk. 11,33., Luk. 20,1., Luk. 20,8., Ján. 2,18.

24. Jézus pedig felevén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

25. A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja majd nekünk: Miért nem hittetek tehát néki?

26. Ha pedig azt mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost mindnyájan prófétának tartják.

Mát. 14,5.

27. És felevén Jézusnak, mondanak: Nem tudjuk. Mondá nékik ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

28. De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben.

29. Az pedig felevén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne.

30. A másikhöz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felevén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el.

Mát. 7,21.

31. E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: Az első. Mondá nékik Jézus: Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.

Luk. 18,14.

32. Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a kik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki.

Luk. 7,29.

33. Más példázatot halljatok: Vala egy házigazda, a ki szőlőt plántála, és azt gypűvel körülvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék.

Ésa. 5,1., Ésa. 5,2., Márk. 12,1., Márk. 12,12., Luk. 20,9., Luk. 20,19., Mát. 25,14.

34. Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét.

35. És a munkások megfogván az ő szolgálait, az egyiket megverék, a másikat megölelék, a harmadikat pedig megkövezék.

36. Ismét küldé más szolgálait, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekedének.

37. Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni.

38. De a munkások, meglátván a fiút, mondanak magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét.

39. És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölelék.

40. Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal?

41. Mondának néki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében.
42. Monda nékik Jézus: Sohasem olvastátok-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt.
Zsolt. 118,22., Zsolt. 118,23., Csel. 4,11., Róm. 9,33., 1 Pét. 2,6., 1 Pét. 2,8.
43. Annakokáért mondom néktek, hogy elvételtek tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, a mely megtermi annak gyümölcsét.
44. És a ki e kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.
Dán. 2,34., Dán. 2,35., Dán. 2,44., Dán. 2,45.
45. És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól.
46. És mikor meg akarák őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

22.

1. És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván:
2. Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze.
Luk. 14,16., Luk. 14,24.
3. És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljöni.
4. Ismét küldé más szolgálait, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre.
5. De azok nem törődvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe;
6. A többiek pedig megfogván az ő szolgálait, bántalmazák és megölik őket.
7. Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégeté.
8. Akkor monda az ő szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók.
9. Menjetek azért a keresztútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe.
Mát. 13,47., Mát. 13,21., Mát. 13,43.
10. És kimenvén azok a szolgálak az útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelek a menyegző vendégekkel.
11. Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája.
12. És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata.
13. Akkor monda a király a szolgálainak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.
Mát. 8,12.
14. Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.
15. Ekkor a farizeusok elmenvén, tanácsot tartának, hogy szóval ejtsék őt törbe.
Márk. 12,13., Márk. 12,17., Luk. 20,20., Luk. 20,26.
16. És elküldék hozzá tanítványaikat a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel.
Márk. 3,6.
17. Mondd meg azért nékünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?
18. Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit kísértgettek engem, képmutatók?
19. Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy dénárt.
20. És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás?
21. Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak; és a mi az Istené, az Istennek.
Róm. 13,7.
22. És ezt hallván, elcsodálkoznak; és ott hagyván őt, elmenének.
23. Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduceusok, a kik a feltámadást tagadják, és megkérdezik őt,
Márk. 12,18., Márk. 12,27., Luk. 20,27., Luk. 20,40., Csel. 23,6., Csel. 23,8.
24. Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki magzatok nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszson magot testvérenek.

25. Vala pedig minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét a testvéreire hagyá;
26. Hasonlóképen a második is, a harmadik is, mind hetediglen.
27. Legutoljára pedig az asszony is meghala.
28. A feltámadáskor azért a hét közül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala.
29. Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.
30. Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben.
31. A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a mit az Isten mondott néktek, így szólván:
32. Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene.

2 Móz. 3,6.

33. És a sokaság ezt hallván, csodálkozáék az ő tudományán.
34. A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduceusokat elnémította vala, egybegyűlének;
35. És megkérdé őt közülök egy törvénytudó, kísértvén őt, és mondván:

Márk. 12,28., Márk. 12,31.

36. Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?
37. Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

5 Móz. 6,5.

38. Ez az első és nagy parancsolat.
39. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

3 Móz. 19,18.

40. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Mát. 7,12., Róm. 13,10., Gal. 5,14.

41. Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdező őket Jézus,
42. Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia? Mondának néki: A Dávidé.

Márk. 12,35., Márk. 12,37., Luk. 20,41., Luk. 20,44.

43. Mondanékik: Miképen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván:
44. Mondanék az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá számolyul.

Zsolt. 110,1., Mát. 26,64.

45. Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia?
46. És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki megkérdézni.

23.

1. Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak,
Márk. 12,38., Márk. 12,40., Luk. 11,39., Luk. 11,52., Luk. 20,45., Luk. 20,47.
2. Mondván: az írástudók és a farizeusok a Mózes székeben ülnek;
3. Annakokáért a mit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem cselekszik.

Malak. 2,7., Malak. 2,8.

4. Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni.

Luk. 11,46.

5. Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszelesítik az ő homlokszíjjaikat; és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét;

2 Móz. 13,9., 4 Móz. 15,38., 4 Móz. 15,39., 5 Móz. 11,13., 5 Móz. 11,22., Mát. 6,1.

6. És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést.

Márk. 12,38., Márk. 12,40., Luk. 11,43.

7. És a piaczkon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester!

8. Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.
9. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van.
10. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus.
11. Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.
Mát. 20,26., Mát. 20,27.
12. Mert a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik.
Péld. 29,23., Jób. 22,29., Ésa. 21,31., Luk. 14,11., Luk. 18,14., 1 Pét. 5,5.
13. De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.
Luk. 11,52.
14. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házáat, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetésetek.
Márk. 12,40., Luk. 20,47.
15. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitik a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.
16. Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, tartozik az.
Mát. 15,14.
17. Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat?
18. És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő ajándékokra esküszik, tartozik az.
19. Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot?
2 Móz. 29,37.
20. A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindazokra, a mik azon vannak.
21. És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik.
22. És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiszkéire és arra, ki abban ül.
Mát. 5,34.
23. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.
3 Móz. 27,30., Luk. 11,42., Mik. 6,8.
24. Vak vezérek, a kik megsűrítitek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek.
25. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadományyal és mértékletlenséggel.
Luk. 11,39.
26. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen.
27. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák.
Csel. 23,3.
28. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvényteleniséggel.
29. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait! és ékesgetitek az igazak síremlékeit.
Luk. 11,47.
30. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében.
31. Így hát magatok ellen tesztek bizonyosságot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat.
Luk. 11,48., Csel. 7,52.
32. Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét!
33. Kígyók, mérges kígyóknak fajtái, miképen kerülitik ki a gyehennának büntetését?
Mát. 3,7.
34. Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról-városra üldöztök.

Mát. 13,52.

35. Hogy reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, a kit a templom és az oltár között megöltetek.

Luk. 11,50., 1 Móz. 4,8., 2 Krón. 24,20., 2 Krón. 24,21.

36. Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre.

37. Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölsz a prófétákat és megkövedez azokat, a kik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.

Luk. 13,34., Luk. 13,35.

38. Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok.

1 Kir. 9,7., 1 Kir. 9,8., Luk. 13,35.

39. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, míg nem ezt mondjátok: Áldott, a ki jó az Úrnak nevében!

Luk. 13,35., Mát. 21,9., Zsolt. 118,26.

24.

1. És kijővén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzáménének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit.

Márk. 13,1., Márk. 13,37., Luk. 21,5., Luk. 21,36.

2. Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok-e mind ezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.

Márk. 13,2., Luk. 19,44., Luk. 21,6.

3. Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?

4. És Jézus felelvén, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket,

5. Mert sokan jőnek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhítenek.

Mát. 24,24., Csel. 5,36., Csel. 5,37., 1 Ján. 2,18.

6. Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég.

7. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lésznek éhségek és döghalások, és földindulások mindenfelé.

8. Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.

9. Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.

Mát. 10,17., Mát. 10,22., Ján. 16,2.

10. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.

11. És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhítenek.

Mát. 7,15., 1 Ján. 4,1.

12. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.

2 Thess. 2,10., 2 Tim. 3,1., 2 Tim. 3,5.

13. De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül.

Mát. 10,22.

14. És az Isten országának ez az evangyélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népeknek; és akkor jó el a vég.

Mát. 28,19., Mát. 10,18.

15. Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg):

Dán. 9,26., Dán. 9,27., Dán. 12,11.

16. Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre;

17. A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen;

Luk. 17,31.

18. És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye.

19. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon.

20. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon:

- Csel. 1,12.
21. Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem lesz soha.
Dán. 12,1.
22. És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok.
23. Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyjétek.
Márk. 13,21., Luk. 17,23.
24. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.
Mát. 24,5., Mát. 24,11.
25. Ímé eleve megmondottam néktek.
26. Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztaban van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higyjétek.
27. Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.
Luk. 17,23., Luk. 17,24.
28. Mert a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk.
Jób. 39,30., Hab. 1,8., Luk. 17,37.
29. Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek.
Ésa. 13,6., Ésa. 13,10., Jól. 3,15., 2 Pét. 3,10.
30. És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.
Mát. 25,31., Mát. 26,64., Márk. 13,26., Márk. 14,62., Jel. 1,7., Jel. 19,11., Dán. 7,13., Dán. 7,14.
31. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.
1 Kor. 15,52., 1 Thess. 4,16., Jel. 8,12.
32. A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár:
Márk. 13,28., Luk. 21,29.
33. Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.
34. Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, mígnem mindezek meglesznek.
35. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.
Mát. 5,18., Luk. 21,33.
36. Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.
1 Thess. 5,2.
37. A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is.
1 Móz. 6,11., 1 Móz. 6,13., Luk. 17,26., Luk. 17,27.
38. Mert a miképen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne.
39. És nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának eljövetele is.
40. Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.
Luk. 17,35., Luk. 17,36.
41. Két asszony öröl a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.
42. Vigyázatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Uratok.
Mát. 25,13., Luk. 12,39., Luk. 12,46.
43. Azt pedig jegyeztétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jó el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön.
44. Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.
Mát. 25,13., Márk. 13,33., Luk. 12,40., Jel. 16,15.
45. Kicsoda hát a hú és bölcs szolga, a kit az ő ura gondviselővé tőn az ő házanépen, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt?
Luk. 12,42., Luk. 12,46.
46. Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jó, ily munkában talál.

47. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt. *Luk. 12,37.*
48. Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; *Mát. 25,21., Mát. 25,23.*
49. És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: *Préd. 8,11.*
50. Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja,
51. És ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott léssen sírás és fogcsikorgatás. *Mát. 8,12.*

25.

1. Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé. *Luk. 12,35., Luk. 12,36., Jel. 19,7.*
2. Öt pedig közülök eszes vala, és öt bolond.
3. A kik bolondok valának, mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat;
4. Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben.
5. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.
6. Éjjélkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jőjjetek elébe!
7. Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat.
8. A bolondok pedig mondanak az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.
9. Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak.
10. Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.
11. Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk. *Luk. 13,25., Luk. 13,27.*
12. Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. *Mát. 7,23.*
13. Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő. *Mát. 24,42.*
14. Mert épen úgy van ez, mint az az ember, a ki útra akarván kelni, elhívatá az ő szolgálait, és a mije volt, átadá nékik. *Márk. 13,34., Luk. 19,12.*
15. És ada az egyiknek öt talentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra kele. *Róm. 12,6.*
16. Elmenvén pedig a ki az öt talentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt talentomot.
17. Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettőt nyere.
18. A ki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét.
19. Sok idő múlva pedig megjöve ama szolgálknak ura, és számot vete velök.
20. És előjövén a ki az öt talentomot kapta vala, hoza más öt talentomot, mondván: Uram, öt talentomot adtál vala nékem; ímé más öt talentomot nyertem azokon.
21. Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. *Mát. 25,23., Mát. 24,45., Mát. 24,47., Luk. 16,10.*
22. Előjövén pedig az is, a ki a két talentomot kapta vala, monda: Uram, két talentomot adtál volt nékem; ímé más két talentomot nyertem azokon.
23. Monda néki az ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. *Mát. 25,21.*
24. Előjövén pedig az is, a ki az egy talentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a ki ott is aratsz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol nem vetettél;

25. Azért félvén, elmentem és elástam a te tálentomodat a földbe; ímé megvan a mi a tied.
26. Az ő ura pedig felevén, monda néki: Gonosz és rest szolgál, tudtad, hogy ott is aratok, a hol nem vettem, és ott is takarok, a hol nem vettem;
27. El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét.
28. Vegyétek el azért tőle a tálentomot, és adjátok annak, a kinek tíz talentoma van.
29. Mert mindenkinek, a kinek van, adatik, és megszorítottatik; a kinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, a mije van.

Mát. 13,12., Márk. 4,25., Luk. 8,18., Luk. 19,26.

30. És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.

Mát. 8,12.

31. Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe.

Mát. 16,27., Jel. 20,11., Jel. 20,13.

32. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

Róm. 14,10.

33. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

34. Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készített a világ megalapítása óta.

35. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Ésa. 58,7.

36. Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

37. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

38. És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna?

39. Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

40. És felevén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel az én legkisebb atyámiai közül, én velem cselekedtétek meg.

Péld. 19,17., Zsid. 2,11.

41. Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögöknek és az ő angyalainak készített.

Mát. 7,23., Jel. 20,10., Jel. 20,15.

42. Mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom;

43. Jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; meztelen voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.

44. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy meztelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked?

45. Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem cselekedtétek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg.

46. És ezek elmennek majd az örök gyötrelemre; az igazak pedig az örök életre.

Ján. 5,29.

26.

1. És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az ő tanítványainak:

2. Tudjátok, hogy két nap múlva a husvétnek ünnepe leszen, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszítettessék.

Márk. 14,1., Márk. 14,2., Luk. 22,1., Luk. 22,2., Ján. 11,55., Ján. 11,57., Mát. 20,18.

3. Akkor egybegyűlének a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak,

4. És tanácsot tartának, hogy Jézust álnoksággal megfogják és megöljék.

5. De azt mondják vala: Ne az ünnepen: hogy zendülés ne legyen a nép között.
6. És mikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házában, a
7. Méne ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek alabástrom szelenczéje, és az ő fejére tölté, a mint az asztalnál ül vala.
8. Látván pedig ezt az ő tanítványai, bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás?
9. Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek.
10. Mikor pedig ezt eszébe vette Jézus, monda nékik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem.
11. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek.

5 Móz. 15,11.

12. Mert hogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt.
13. Bizony mondom néktek: Valahol az egész világon prédikáltatik az evangéliom, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettetik az ő emlékezetére.
14. Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótes Júdásnak hívtak, a főpapokhoz menvén,

Márk. 14,10., Luk. 22,4.

15. Monda: Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig rendelének néki harmincz ezüst pénzt.

Ján. 11,57., Zak. 11,12.

16. És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt.

1 Tim. 6,9., 1 Tim. 6,10.

17. A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre husvéti bárányt?

Márk. 14,12., Márk. 14,16., Luk. 22,7., Luk. 22,13., 2 Móz. 12,18., 2 Móz. 12,20.

18. Ő pedig monda: Menjete el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a husvétot tanítványaimmal.

19. És úgy cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta vala nékik; és elkészíték a husvéti bárányt.

20. Mikor pedig beestvedék, letelepszik vala a tizenkettővel,

Márk. 14,17., Márk. 14,26., Luk. 22,14., Luk. 22,23., Ján. 13,21., Ján. 13,26.

21. És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom néktek, ti közületek egy elárul engem.

22. És felettébb megszorodva, kezdék mindannyian mondani néki: Én vagyok-é az, Uram?

23. Ő pedig felelvén, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.

24. Az embernek Fia jóllehet elmegyén, a mint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna.

25. Megszólalván Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád.

26. Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

1 Kor. 11,23., 1 Kor. 11,25.

27. És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;

28. Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.

2 Móz. 24,8., Jer. 31,31., Zak. 9,11.

29. Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, a mikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában.

30. És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére.

Zsolt. 113,1., Zsolt. 118,1., Luk. 22,39., Ján. 18,1.

31. Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai.

Zak. 13,7., Ján. 16,32.

32. De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.

Mát. 28,7.

33. Péter pedig felelvén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom.

34. Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem.

Márk. 14,30., Luk. 22,34., Ján. 13,38.

35. Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többi tanítványok is.

Mát. 26,56.

36. Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom.

Márk. 14,32., Márk. 14,42., Luk. 22,39., Luk. 22,46., Ján. 18,1., Ján. 18,2.

37. És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötrődni.

Zsid. 5,7.

38. Ekkor monda nékik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem.

Ján. 12,27.

39. És egy kissé előre menve, arczra borula, könnyörogvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.

Zsid. 5,8., Ján. 18,11.

40. Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá őket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem!?

41. Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.

Zsid. 2,14., Zsid. 4,15.

42. Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.

43. És mikor visszatér vala, ismét aluva találá őket; mert megnehezdedtek vala az ő szemeik.

44. És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván.

2 Kor. 12,8.

45. Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik.

46. Keljetek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul.

47. És még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől.

Márk. 14,43., Márk. 14,50., Luk. 22,47., Luk. 22,53., Ján. 18,3., Ján. 18,12.

48. A ki pedig őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt.

49. És mindjárt Jézushoz lépven, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt.

50. Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt.

51. És ímé egyik azok közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtván kezét, szablyáját kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak egyik fülét.

52. Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniök.

1 Móz. 9,6.

53. Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál?

54. De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni?

55. Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg engem.

56. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának.

Mát. 26,31.

57. Amazok pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a főpaphoz, a hol az írástudók és a vének egybegyűltek vala.

Márk. 14,53., Márk. 14,72., Luk. 22,54., Luk. 22,71., Ján. 18,13., Ján. 18,27.

58. Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy lássa a végét.

59. A főpapak pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonytságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt;

60. És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának. Utoljára pedig előjövén két hamis tanú,

61. Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt.
Ján. 2,19., Ján. 2,21.
62. És fölkelvén a főpap, monda néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened?
63. Jézus pedig hallgat vala. És felevén a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek Fia?
Mát. 27,12.
64. Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben.
Mát. 24,30.
65. Ekkor a főpap megszaggatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szólott. Mi szükségünk van még bizonyágokra? Ímé most hallottátok az ő káromlását.
Ján. 10,33.
66. Mit gondoltok? Azok pedig felevén mondának: Méltó a halálra.
Ján. 19,7., 3 Móz. 24,16.
67. Akkor szemébe köpdösének és arczul csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék,
Ésa. 50,6.
68. Mondván: Prófétáld meg nekünk Krisztus, kicsoda az, a ki üt téged?
69. Péter pedig künn ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál.
Márk. 14,66., Márk. 14,72., Luk. 22,56., Luk. 22,62., Ján. 18,17., Ján. 18,25., Ján. 18,27.
70. Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz.
71. Mikor pedig kiméne a tornácra meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala.
72. És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert.
73. Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged.
74. Ekkor átkozódni és esküdözni kezdte, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala.
75. És megemlékezék Péter a Jézus beszédéről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen síra.
Mát. 26,34.
- 27.
1. Mikor pedig reggel lőn, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy őt megöljék.
Márk. 15,1., Luk. 22,66., Ján. 18,28.
2. És megkötöztvén őt, elvivék, és átadák őt Ponczius Pilátusnak a helytartónak.
Luk. 23,1., Ján. 18,31., Ján. 18,32.
3. Akkor látván Júdás, a ki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harmincz ezüst pénzt a főpapoknak és a véneknek,
Mát. 26,16.
4. Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad.
5. Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozék; és elmenvén felakasztá magát.
Csel. 1,18., 2 Sám. 17,23.
6. A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára.
Márk. 12,41.
7. Tanácsot ülvén pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek.
8. Ezért hívják ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig.
Csel. 1,19.
9. Ekkor teljesedik be a Jeremiás próféta mondása, a ki így szólott: És vevék a harmincz ezüst pénzt, a megbecsültnék árát, a kit Izráel fiai részéről megbecsültek,
Zak. 11,12., Zak. 11,13., Jer. 32,6., Jer. 32,9.
10. És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nekem.

11. Jézus pedig ott áll a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod.
Márk. 15,2., Márk. 15,5., Luk. 23,2., Luk. 23,3., Ján. 18,29., Ján. 18,38.
12. És mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem felele.
Mát. 26,63., Ésa. 53,7.
13. Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonytságot tesznek ellened?
14. És nem felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozék.
Ján. 19,9.
15. Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának.
Márk. 15,6., Márk. 15,15., Luk. 23,13., Luk. 23,25., Ján. 18,39., Ján. 19,1.
16. Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak.
17. Mikor azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak?
18. Mert jól tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe.
Ján. 11,47., Ján. 11,48.
19. A mint pedig ő az ítélszékekben ül vala, küldé ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta.
20. A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el.
21. Feelvén pedig a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig mondanak: Barabbást.
22. Mondá nékik Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak hívnak? Mindnyájan mondanak: Feszíttessék meg!
23. A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszíttessék meg!
24. Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből; ti lássátok!
5 Móz. 21,6.
25. És feelvén az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon.
Csel. 5,28.
26. Akkor elbocsátá nékik Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszíttessék.
27. Akkor a helytartó vitézei elvivék Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot.
28. És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá.
29. És tövisből fonott koronát tőnek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya!
30. És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala.
Ésa. 50,6.
31. És miután megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözteték; és elvivék, hogy megfeszítsék őt.
32. Kifelé menve pedig találkozának egy czirénei emberrel, a kit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye az ő keresztyét.
Márk. 15,21., Luk. 23,26.
33. És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek,
Márk. 15,22., Márk. 15,32., Luk. 23,32., Luk. 23,43., Ján. 19,17., Ján. 19,27.
34. Méreggel megegyített eczetet adának néki inni; és megízlelvén, nem akara inni.
Zsolt. 69,22.
35. Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén; hogy beteljék a próféta mondása: Megosztóznak az én ruháimon, és az én köntösömre sorsot vetének.
Zsolt. 22,19.
36. És leülvén, ott őrzik vala őt.
37. És feje fölé illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya.
Márk. 15,26., Luk. 23,38., Ján. 19,19.
38. Akkor megfeszítének vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz velől, és a másikat balkéz felől.
Ésa. 53,12.
39. Az arramenők pedig szidalmazzák vala őt, fejüket hajtogatván.

Zsolt. 22,8.

40. És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

Mát. 26,61., Ján. 2,19.

41. Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala:
42. Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki.

43. Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok.

Zsolt. 22,9.

44. A kiket vele együtt feszítének meg, a latrok is ugyanazt hányják vala szemére.
45. Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilencz óráig.
Márk. 15,33., Márk. 15,39., Luk. 23,44., Luk. 23,48., Ján. 19,28., Ján. 19,30.

46. Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?

Zsolt. 22,2.

47. Némelyek pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez.
48. És egy közülök azonnal oda futamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszálra tűzvén, inni ad vala néki.

Zsolt. 69,22.

49. A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-e Illés, hogy megszabadítsa őt?
50. Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván, kiadá lelkét.

Márk. 15,37., Luk. 23,46., Ján. 19,30.

51. És ímé a templom kárpítja föletől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének;

2 Móz. 26,31., Zsid. 10,19., Zsid. 10,20.

52. És a sírok megnyílnak, és sok elhúnyt szentnek teste föltámad.

53. És kijöven a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének.

Csel. 26,23.

54. A százados pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust, látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez!
55. Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követték Jézust, szolgálván néki;

Márk. 15,40., Márk. 15,41., Luk. 23,49., Ján. 19,25.

56. Ezek közt volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és Józse anyja, és a Zebedeus fiainak anyja.

Luk. 8,2., Luk. 8,3.

57. Mikor pedig beesteledék, eljőve egy gazdag ember Arimathiából, név szerint József, a ki maga is tanítványa volt Jézusnak;

2 Móz. 34,25., Márk. 15,42., Márk. 15,47., Luk. 23,50., Luk. 23,56., Ján. 19,38., Ján. 19,42.

58. Ez Pilátushoz menvén, kéri vala a Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet.
59. És magához vévén József a testet, begöngyölé azt tiszta gyolcsba,
60. És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott: és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne.

Ésa. 53,9.

61. Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala.
62. Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyűlének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz,
63. Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra föltámadok.

Mát. 27,40., Mát. 12,40.

64. Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél.
65. Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek; menjétek, őriztessétek, a mint tudjátok.
66. Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.

Dán. 6,17.

28.

1. A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.

Márk. 16,1., Márk. 16,10., Luk. 24,1., Luk. 24,10., Ján. 20,1., Ján. 20,18.

2. És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra.

3. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó.

Csel. 1,10.

4. Az őrizők pedig tőle való féltőkben megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak.

5. Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.

6. Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr.

Mát. 12,40., Mát. 16,21., Mát. 17,23., Mát. 20,19., Csel. 2,36.

7. És menjete gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek.

Mát. 26,32.

8. És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak.

9. Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte.

10. Akkor monda nékik Jézus: Ne féljete; menjete el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

Zsid. 2,11.

11. A mialatt pedig ők mennek vala, ímé az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent a mi történt.

12. És egybegyülekezvén a vénekkal együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek,

13. Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajöven éjjel, ellopták őt, mikor mi aluvánk.

Mát. 27,64.

14. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitejtük őt, és kimentünk titeket a bajból.

15. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig.

16. A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket.

Mát. 28,7.

17. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének.

18. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Mát. 11,27., Eféz. 1,20., Eféz. 1,22.

19. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,

Márk. 16,15., Márk. 16,16.

20. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

Mát. 18,20.